

εν Βουνά Χιασά, ορθοίς διαδρόμοις ήγιεν δικέντησε την πόλεων μας, ότι έβλεπεν
την σχηματισμό των εδρών, διότι δεν επιτρέπει
όδον από Σκοτεινό Εύσκοτλον και διτί η πινακίδα
τηρεί θέση ως φυσικοτέρα και κατά την τότε έπο-
χη θα ήταν η θέση Αράγουρου.

(3) Άνανγνωρή μετά προσχούσης την γράφουν έντα-
τον Κατασταύτωνούμενο, τα υπό ουδέα γράψαντα πεζού-
το Τέαρον και Κονταστόνο, ούτε έπειτα ίσων θέν
περι έπειτα μεταγγίλωμαν δια μουσικότραπεράνων τας
γεωγραφικά πλησιόντων διανομών.

οῦντος αυμβάλλει τῷ Κονταδέσται ἐν Λουλέσσουργαζίῳ.
εἶ. «Οἱ ἐκ Γέννης καὶ Βουνάρ Χιόρ πηγάζουν
τῶν, ἃς ἐπόησα κατὰ τὴν περιήγησιν μου ἐν τῇ
ἐπαργύριᾳ μας, τὸν ίδιαιτέρων μελετῶν. ἃς ἐποίη-

τες δύο ποταμών γένουνται θλιψης κακωρυμένων κυνόμενοι στην τοπίονταν. Διάσις μεταξύ των περιθέων αυτών τεράπονος διέκυνε συνεχής ἀποτέλεσμα την περιβόλτην καλύπτων συμβολής αὐτῶν... καὶ οὐ μη τῆς Ἀγριών εὑδόμενος τρέχων κακωρυμένος ἐκβιάζεις εἰλικρίνης τούς λόγους της Ἀγριών, διεργύοντος διεῖς Αυλαίων συγκρούσεων καὶ λάγην πληστούντος τούς αὐτούς σημερινούσιον σταύλουν. Οἱ δὲ ἐκ Βουβάς Χίστρι, ρέουν ἀνατολικά πέτρων, ηντούσαν μὲν ἀλιών ποταμού, ἔργονται δὲ τῶν δρόμων καὶ μετ' αὐτούς χινεταὶ εἰς τὸν Ἀγριών πέσονταί τοι Τοιράλεισι. . . οἱ Κοντέστον δὲ φρέσκουν τοῦ μεταδέσμουν... τὸν Ποργαλιάν δρόμον... διάτοις πιενόντων δέχεται καὶ τὰ Καναρένων μάντα.

στ¹⁾ «Διατέλλου: νά μάνθερη ο πάτερ της
ιστορίας των ἐπ Βουνών μηνών, παραπομόν
τὸν Ἐγένον, πράγματος, ἐνῷ εἰναι μετόν του
πρωτού;»

ζ²⁾ «Ο βλέπων δὲ ἀπὸ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο
πλευρῶν ὑδάματος τὰ ρεῖτα ἀμφοτέσσον, εὐχρηστὸν

τὴν εἰς τὴν γωραφίαν (ἀριθ. 146), μετὰ δὲ τὴν
ιανήν παραπομόν ανάρχεια εἰς τὰς δευτέρας συμβο-
λαῖς τῆς τοῦ Πορφύρια Δημο³⁾, ποτὶ δρείνοντας αὐτῆς
τε περὶ Κοταβόταν, οὐ καὶ πάλιν, θύειν αὐτῶν
διεύθυντο, εἰς τὰ φεύγοντα τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν
παραπομόν της, συγχέει μετ' ἄλλον ποταμὸν;

πατέσειν έτι διάγονον μάτωρα συνενομεύειν
αποτελούνταινεν ένα και τον αυτὸν ποταμόν, οὐ
τὴν μετὰ τοῦ Κονδαΐστου σώματιν εἰσὸν οὐ;
Ανακολούθη Σεραρίου, ἐργάζονται στρατιώται
τοῦ Δαρέσιον . . .

1) Προκειμένου πρό των θυσιώντων, έπειτα οι καταπτηταὶ θύσον εἰς τὰς κατακτήσεις ή θρυ-
μένας πάσας ή χωρίς, σύντοι γνωστῶν τυγχά-
νει καὶ τοῦ μερὸς ὑπερτιμῆσθαι περὶ τὴν ιστορίαν
τῆς κατακτήσεως ὃν σοῦστον εἶται ἐν δύο θυσιώντων
στρατηγοῖς (ἢ στρατιώταις) πολιάρι η γα-
σικ (Χάννιας) κακώς λ. ζ. Ἀγριτόν μὲν, Τρούπαν,
Καζζ-Χαλάραντον λαβ. εἴτε διειργάνται τὰ ἀρχαῖα
ὑγιάσια τῶν πόλεων, παραπέμπονται αὐτὰ κατὰ
την προφοράν τῆς γλώσσων των, λ. ς. Βεΐν=
Ρέττι, ιδίως δέ τοι τοῦτον—Ἀρχαίστον· Ἀρχαίστον

6) Μάζι τὸν μετερχόντον ὥστι μαρκής ράβδον
μάζι μονοκονούντινον τὸν Βότσον εἰς τὴν Προ-
ποτίδια καὶ τὰς παταξίας τὸν Δαρίσιον ἐν Βοτσόρῳ
εἰς τὴν Πέριθον, ἐκ Περιθώνιον εἴτε Αλακούνιον
θύσιον τὸν σαρπάτων χωρῶν εἰς Πορθέτων,
τὸ λίγον άντον δι πατήρ τῆς ιστορίας ἀνέφερε τὸν
Ειρηνικό Χίσπο ποταμὸν κατ ὅτι τὸν τὴν Γέννησην
νοοῦσιν διτίναι διάτην εἰδαλοποίησαν.

7) Ο τρέψον ἐν τῷ *Κωνσταντινουπόλεως* φει-
νεται ἀναβὰς ἐπι τοῦ μετεπτ. τὸν δύο πόλεων Γίν-
νεται νον Βενιάνη Χίσπο οὐδικός. οὗτον εἶδεν ἐκε-

Βίος, Ἀγαθόπολις: Ἀχετώποντος
= Βύσσον. Σύμφωνα = Κύριο, Θεοπάλονίκη = Λα-
λονίκη κτλ., είσι μετέρραπτα ὑπέργονα συνάθε-
τη πρὸς τὴν μεταρρύπηναν. Εἰσον καὶ ἐπέρα οὐκέτι εἴ-
σησιον τίνει ὁ λ. χ. Βρύσης = Βούνη ρύδην οὐκέτι
μεταρρύπηνας καὶ οὐδὲ τὸν ἐν αὐτῷ φρύγονι πάλι-
δη τούτον. Εἴδος ἔντος καὶ νέα οὐνάτα εἰς θητε-
κουστα πάντες εἰς σημεῖον τίνει ὁ θεότης; οὐ λ. χ.
τὴν Ἀράκανθούπολιν πάλι διεγείρειν. Τόν Ή-
λιαντινῷ γένει τὸν ἐν αὐτῷ πύργον οὐνάταν Βου-
γαράς ως δὲ επιδεινότερον εἴτε τοις πάντες εἴδοντο
οὐνάτα οὐδὲ μή της ταχτάζειν, μάλιστα μετέ-
ρραπτα ὁ λ. χ. Βουργαρίδος: πάντα Ηλιαντινῷ

τάυτα, οι Α. Υ. ^{την} βουρσούς, την Βασιλείαν, ηγής κατά την μέρχουσαν παρέδωσην, ή βεβαιός; και αὐτὸς δη σώμα, ἐλλήν Βασιλεὺς εν τῷ τά-
φῳ πολιούχος Δεσπότης (Βαζέ), τοῖς βεβαίοις ἐλ-
πήροις πρός τῆς κατακτήσεως τῆς Βουργουνδίας.
Οὗτοι συνιρρήθησαν μόνο, προκειμένου περὶ τοῦ
δύναμος τῶν Σαράντα Ἑπτακοντάρων, οὐδὲ ἀπόντων
καὶ διος προκειμένου δεῖται δη σώμα τοῦτο ε-
δόθη τῇ πολει τῇ ἐπωνυμίᾳ, καθόδη μετάτη
τοῦτο, οι θεόποι ^{την} Νεαράρχη, Ἀριό, 6,577) ὑ-
ποτελεῖσμα, καὶ πατερός της κατέβασεν.

Όποια άνωφέρω διτί κατ' Ἑλλήνα παράδοσιν τὸ δῶμα
Σεπάραντα ἐκκλησίας θάβεν ἡ πόλις μας ὡς εἰς
Ἐν τῷ δὲ ἦν αὐτῷ Κιοκλάδα τεκεῖτο κατ' ἀρχὰς
ῆργον 40 δερπίσαις, ἐξ ἣν, διατεκτίθεντον εἰς
περὶ ἑτοῦ τὸ κήρυγμα, οὐδέποτε ἐπανήλθεν ἐν τοῦ
πατιστικοῦ δὲ τούτου ἡ πόλις εἰλήφη. Κιοκ
λάδη, πόροι προϊόντος τοῦ γρύνου μετεπράπη εἰς
κατέλιπε.
Τοῦ νέου ἐπιμένου τοῦ οἴκου ή Κωνσταντίας ἀσχύλη-
μένη διτί εν ναοῦ 40 μαρτύρων θάβει τὴν κλῆτην
ἡ πόλις μας, ἐνῷ πάλον δὲ ἀποδεικνύειν
ὅτι παράσοις οὐτε μαρτύριον τι παρί-
ται, ὅπερ νὴ ών ποτοπτεράς τὸν ὑπαρξιν ἐν-
τελεῖ. Εκκλησίας προγενεστέρας τῆς «Κοινῆς
», ἀνεγερθεῖσας τὸ 1829, τοῦτο φέρει εἰς
μνήμην μου τὰς θεωρίας δεινούς γιλούρων
λόγχων, καθ' ἃς ἡ μηνή ντυσί. Σάμους ἔνια
λαγκαρά, ὡς καὶ τὸ ηὔνομα αὐτῆς δῆλος, διδίτι
οὐσιολαγκαρίτη σημαντεῖ μόνον, μόνη δὲ ἐν τῇ
αὐτοῖς εὑρίσκεται ηὔνομος, ἡ δὲ πάλαι «Ιστορία
νησοῦ Σεπάραντος», έλαβε τὸ ηὔνομα ἐκ τοῦ
ινιάκια σῆκρα μητέρα, ὥπερ εἶπεν μίας πρόσ-
τερα κυριευομένης τῆς πόλεως, τὸ δὲ ηὔνομα
ηὔνομη παρηγένητο εἰς τὸν μοῖραν σὺν-εἰς μου, ἐν
τυπούντας τὴν ἐφεύρεσθαις θεούς κατέλιπεν τὸν προ-
ποντανεύοντας βουλγαρικὴν γλώσσαν κτλ.

Τὸ ὄνομα τῶν Σαράντα ἑκκλησῶν

Οὐαὶ γε τοῖς πολιτεύομέν κ. Μελασθόνις
Χριστοδούλου ἐπιτέλεσται ἡμῖν ἀνταπόντην
πρὸς τὰ ἐν τῇ «Κωνσταντίνουπόλει» τὸ δεύ-
την περὶ τὸ ὄνομά του Σαράντα ἑκκλή-
σιῶν γραφέντα, ἐξ αὐτῆς τὸ δημοσιεύμεν τὸ
ἐπόμενον μέρος.
Ἐν -εῖ-εῖ-εῖ-εῖ-εῖ-εῖ-

Ἐν τῷ ὅπῃ. 146 καὶ ἡμεροῦ. Σὲ ιουλίου 1891 φύλλῳ αὐτῆς ἡ Ἐφημέρις «Κωνσταντινούπολις ὑπὸ τὸν τίτλον Συμβούλαι τὶς τὴν γεωγραφίαν, ὑποτετράκιον τὰ ὅπα τῶν αὐτῶν τίτλων ἐπροσγενέμενό φύλλον» (ἀριθ. 119, 29 μαΐου 1891) γραφεῖν ὑπὸ αὐτῆς πρὸς ἀνάσκεψήν τῶν τοῦ κ. Χρ. Σαμαρκίδου ἐν τῷ «Νεολόγῳ» ἀριθ. 6,554 ἡμέρ. 28 μαΐου 1891) δημοσιεύθηκε περὶ τοῦ δύναμος τῆς πλειόνων μας καὶ τοῦ ταπεινοῦ Τάρσου, καὶ ἀντεπερχεργμένη ἔναντι τοῦ ὑπὸ ἐμοῦ περὶ τοῦ ὕπαρχατος τούτου γραφεῖν ἐν τῷ «Νεολόγῳ» (ἀριθ. 6557 ἡμέρ. 26 Ιουνίου 1891) καὶ ἐναντίον τῶν ὅπων τοῦ κ. Χρ. Σαμαρκίδου τὸ δύναμον δημοσιεύθηκεν ἐν τῷ «Νεολόγῳ» (ἀριθ. 6,581 ἡμέρ. 2 Ιουλίου 1891), πολλὰς εἰς ὅν τον κύριον τερπεῖσι σημεῖοι τὰ ἔξτης, α') «Τινα δικαιολογηθῇ ἡ ἐξήγησις τοῦ ὄντος τοῦ Βόσπορον κατὰ τὴν σχέσην, ἐπορεύεται διὰ τῆς Θρησκίας, ἀπικενός ὃν δὲ Τάρσος ποταμοῖς τὰς πηγὰς ἐπτραπεύεται ημέρας τρεῖς. Οὐ δὲ Τάρ-
σος λέγεται . . . Δερζός δὲ ἐνεύθεν ὅρμηται, ἀπίκετο εἰς ἄλλον ποταμόν, τὸ σύνονος Ἀρτιούκος ἔστι, ὃ διὰ Οὔρωναν ρίεται» (Βιβλ. Δ' οὐρ. 89. 20). Μετρὶ τὴν αριστερήν ταύτην ἔχοντας τοῦ Ηρόδεως ἀπὸν τὴν ἀληθείᾳ ποὺς κατορθὼς ἡ «Κωνσταντινούπολις» τὰ λέγει ὅτι «Ο ΑΔΡΕΙΟΣ ΚΩΣ ΗΠΕΙΡΟΝΟΥ ΒΑΙΝΩΝ ΕΓΟΥ ΕΙΣ ΕΣΩΤΟΠΟΙΑΝ», νά ἀναγνιγνῦν ὅδον «Εσκού Σταυρού» διαδεσθι, νά ἀποφίνεται αὐθεντικῶς ὃς ἀπὸ τριπόδος διὰ τοιαύτην ὁδὸν· βεβαίως ὃν ἦτο τηνικηγμα, καθολική ἐποχὴν ὅτι Δαρπίος· καὶ διὰ της «προραμβῆς διπλάθεν ἀνθίησεν τῶν Σκοπελῶν διὰ τοῦ Σκοπελού, καταλαίπων πρὸς τὰ ἀριστερά τὰς 40 Εκ-
απίστας».

Ο ποτικός διάδημας του Κρήτη¹ ήταν ο παραφύρας δῆμος του Κρήτη², ο οποίος ήταν εξωκλήσιος, είναι ανάγκη όπως προϋποθέση για την πάραγοντας πρότερον την στάθμη εκείνη την ίδιαν και μόνην θέσην, έκτισθη το πρώτον ή αρχόταν υπό την Τούρκων διλή³ οποίο, ως αριστόν, είχε μὲν την έστωτην καταστάση νέα όλων δουν ονόματα, ταῦν δὲ παλαιών ή διεύθυνσερ ή πολλούν... Τα δύοντα προθήθη ή είναστροφής του ματος Εκκλησίας των τεσσαράκοντα...».

“ Παταγίως σφαλλεται; ὁ φύλος ἡμῶν, ἰσχυρόνεος ὅτι αἱ 40 Ἐκκλησίαις κεντάνται ἀκριβών τῆς δύο, τῆς ἀπὸ Πειρίνου εἰς Ἀπολλωνίαν, απωρέμενος ἐπὶ τῆς νῦν διευθύνουσας τῆς λεωφόρου. Εἴκονι Σταύρου Τίκλου, ἢ τις βεβαῖος ὃν δὲν γνωμανικόν, καθ' ἣν ἐποχήν διῆρεν οἱ Δαρετοίς, πους ἐκ Πειρίνου (1) βάνων εὗδή εἰς Σωζόντοι, παροῦν διήλθεν ἄνων τῷ Σκοτῶν διὰ τοῦ Σκοτού, καταλείπων πρός τα ἀριστερά τὰς 40 Ἐκκλησίας...”.

"Οὐ αἱ πηγαὶ τοῦ Τεάρου κείναι ἀχρίσιοι·
ἰουνάρχης Χισάρ, δῆθις συνομολογεῖ ἡμῖν ὁ χ.
απόσθηντος Κριτοδότους, ὅτι δὲ οὐκέπειται ἐν ἀ-
χρήσιαις περὶ τοῦ Κονταρέστου μολογώνων εἰλικρι-
νοῖ ὅρθεται εἰς ἡμᾶς, διότι, σπεύδοντες ν'
σφεύγουμε τὰς ανακρίσιάς του κ. Χρ. Σαμαρ-
κανδίου καθορίσαντες ἐπάκριβον ταῖς φερόμεν-
νοι ποταμοῖ, ἔτι δὲ, ἐνεκόντης πληθύνως τῆς θύλης
θέρεα παγκολημάνοι, δὲν συνεπιτρώπωμεν τὰς
φρακίας παροφοράς εἶκεντας.

πραγμάτων, πληρωφρίας εκτινάζει.
Ο «Φύλος» ήμενο Μελισσόνδος Χριστοδούλου αυτὸν δὲ ἀκούς μένον γνωρίζει τὰ μέρη ἐκεῖνα, περὶ πλησιότατος τῆς πατρίδος αὐτοῦ, διότι ἐξ ἀντιλήψεως διῆ τὸν πάτερα νόμον γράψας ἔχει φύτεύει στὴρ δερδεὶς γύνεται τοιούτην πολιτείαν, συμβάλλεις τῷ Κορινθιακῷ ἐν Λαυδερούρων.
Ο«Εἰς Γέννην καὶ Βουνῷ Κιταροὶ παγγεῖσσον ποταμοὶ ρέουσιν δῶλας κεχωρισμένων κυνοὶ εἰς τὸν Ἀγριανόν, διτεῖ μεταξὺ τῶν αὐτῶν σειρὰ τῆραλον διήκουσα συνεγήθει ἀπὸν περιβόλητον κώλυα συμβολῆς αὐτῶν,, μεν τῆς Γέννης εὐθέως σχεδὸν κατατερθείμενος